יום **ב'**, **ח' ב** תשס"ג (**10** בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

על אודות הלוח העברי...

היות ושנה זו היא שנה מעוברת, אנחנו נקדיש זמן ללימוד המבנה של ה**לוח העברי**. נתחיל בעניין **ראש חודש**:

יום שהירח מתחדש בו או יום הסמוך לו, עושין אותו **ראש חודש**. לפעמים עושים ראש חודש יום **אחד**, ולפעמים **שני** ימים. ראשי חדשים: שבט, ניסן סיון ואב – לעולם יום אחד בלבד. ראשי חדשים: חשון, אדר, אייר, תמוז ואלול – לעולם שני ימים. ובשנה מעוברת, גם ראש חודש אדר שני - שני ימים. ראשי החדשים: כסלו וטבת – פעמים שניהם של שני ימים, פעמים שניהם של יום אחד, ופעמים ראש חודש של זה יום אחד ושל זה שני ימים. וראש חודש **תשרי**, הרי הוא **ראש השנה**.

קביעות החדשים אינה עניין של חשבון גרידא לידע מתי מולד הלבנה ושאר חשבונות הירחים, ולא כל אחד שיודע לחשב חשבונות אלה יכול לקבוע חדשים ומועדים, אלא זהו עניין של מצוה וקדושה יתרה שרק המזומנים לכך עושים אותו כתורה וכמצוה.

אין קובעים ראשי חדשים אלא בבית דין של 'סמוכים', ואין בית דין נקרא 'סמוך' אלא אם הסמיכה שלהם נמשכת מרב לתלמיד עד למשה רבינו, בלי הפסק באמצע, והם שקובעים את החודש על-פי עדי ראיה שראו את הירח בהתחדשותו.

ואחר הם מקדשים את החודש בהכרזה של קידוש ובברכה לה', ומביאין בבית המקדש קרבנות **מוסף** והלויים אומרים שירה. ובזמן הזה (שטרם זכינו לבניין בית המקדש) מתפללים תפילת 'מוסף' ו'יעלה ויבא' – במקום הקרבן, וקוראים את ה'הלל', ונוהגים בו שאר הדינים ומנהגים מפני קדושתו על שאר הימים.

ואף-על-פי שבזמננו אין סנהדרין ואין 'סמוכים' ואין מקדשים את החדשים על-פי ראיית עדים, ואין קרבן ואין שיר – עדיין ראשי חדשים בקדושתם כבזמן הבית. שכבר קידשו בית דין של סמוכים ל**כל** ראשי החדשים, עד שיבוא משיח צדקנו במהרה בימינו וימנה סנהדרין ויחדש את הסמיכה, ושוב יקדשו את החדשים על-פי הראייה.

שכשראה **הלל הנשיא** האחרון, בן בנו של רבי יהודה הנשיא (שערך את ה**משנה**), שתוכפות הצרות ומתרבות הגזרות שהמלכויות גוזרות על ישראל [באמצע המאה הרביעית למניינם - ר' את הדף ליום **ג' בשבט** ש.ז.], ומתמעטים התלמידים שראויים לקבל סמיכה שיהו כל דבריהם כאילו קבלנום מסיני – חשש שמא תגזור המלכות גזרה שלא יקדשו ישראל את החדשים, ותהרוג את הסמוכים המעטים, ויתקלקלו ח"ו כל המועדים – עמד הוא ובית דינו, כולם סמוכים תלמיד מפי רב, תלמיד מפי רב, עד למשה מסיני, וסדרו חשבון קביעות החדשים והמועדים עד עת גאולתנו השלמה. {נמשיך, בע"ה, מחר} [ספר התודעה]

~~~

מתוך קריאה כללית בעניין תולדות ארץ\מדינת ישראל, הפעם בכתביו של **ד"ר יעקב הרצוג** ז"ל, אחיו של חיים הדצוג, ראיתי את הפיסקה הבאה שברצוני לשתף אתכם בה:

=על-פי החשיבה המדינית הציונית בעשרות השנים שקדמו לקום המדינה, העוינות הערבית למפעל הציוני לא היתה שורשית, אלא נבעה מהמבנה החברתי שלהם, שיקולים מקומיים, כשל זמני בהבנת התרומה הציונית לקידום כל האזור, וכן נסיונות רבים ע"י גורמים חיצוניים להפריע. היסטוריון שיחקור

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני**

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **ח' ב** תשס"ג (**10** בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

את היסטוריית המאמץ הציוני אולי יסיק מסקנה שאבחנה מדוייקת יותר של כוונות הערבים ע"י היהודים וגם דעת הקהל העולמית היתה **מקשה** במגמה להגשים את האידיאל והרעיון הציוני.=
האמנם? כלומר, העוורון בעניינים מדיניים שאנו נוהגים לסבול ממנו הוא בעצם גורם מסייע...?

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל